

Защото тие гиздосии вакарелки, не до тамъ привързани на прѣдразсѣдки и традиции, първи даватъ тонътъ на модата въ слугинския свѣтъ на столний градъ. Тя стиска яко ржката на една друга шопкиня отъ политъ на Стара-Планина, съвсѣмъ доуго-яче и безвкусно облѣчена, съ широкъ на голѣми халтави диили сукманъ, некрасиво изрѣзанъ на гърдитъ, късь до коленетъ, изъ подъ който се спуща чакъ до краката ризата. Никаква забрадка не ограничава черната ѝ коса, която привръзва надъ челото само една червена лента. Тая дѣвойка е широколица, мургава, съ свѣтливи черни очи. Не хубаво, но изразително лице.

— Здравствуй, Елено! — казва първата, като се ржува горещо и трѣска много пкти ржката.

Елена — тоестъ Милѣна (Старопланинката си е измѣнила името на елинско, като намира, че Милѣна не звучи твърдѣ на гражданско), Елена трѣска сѣщо ржката на приятелката си, и пита съ афектираната усмивка, която е заела отъ младата си господарка:

— Оженили се батю ти?

— Да! — отговаря Райна — бившата Рада. — А батя ти освободихъ ли отъ военната служба?

— Полковиятъ обѣщалъ, че ще го освободи, понеже баща ни умрѣлъ — отговаря Елена.

— Тя отъ гергѣовденъ ще слугуващъ ли нататѣкъ?... Ти вече въ расстояние три години си софийска гражданка! казва вакарелката

— Мерси, нѣма да слугувамъ вече! — смѣе се старопланинката... *Необходимо* щж си идж на село!... Тие тантели — отъ дѣ ги земà?

— Отъ Мошона евреина, при аптеката въ Дондуковъ-Булевардъ.

— Прѣкрасни тантели... Утрѣ и азъ щж идж да си купж, когато излѣзж за мѣсо, — отговори старопланинката.